

РЕШЕНИЕ

№ 187

София, 19.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на осемнадесети октомври през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

Председател: Татяна Кънчева

Членове: 1. Теодора Стамболова

2. Бисер Троянов

при секретаря Кристина Павлова и с участието на прокурора Ивайло Симов разгледа докладваното от съдия Троянов наказат. дело № 794 по описа за 2019 г.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Ж. Х. Д., чрез защитниците адвокат Д. И. К. и адвокат Д. Г., против въззивно решение № 93 от 21.06.2019 г. по в.н.о.х.д. № 65/ 2019 г., по описа на Бургаския апелативен съд с доводи по всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК.

Касаторът счита, че по делото са допуснати съществени процесуални нарушения, защото въззивният съд не е повел обективно, всестранно и пълно изследване на събраните по делото доказателства, а тяхната оценка е превратна и в полза на обвинителната теза, което е довело и до необоснованост на съдебния акт. В подкрепа на този довод касационната жалба съдържа подробен доказателствен анализ, представящ позицията на подсъдимия за провокация към подкуп или за неговото набедяване. Доводи за неправилно приложение на материалния закон не са изложени, но искането за оправдаване на подсъдимия е свързано с липсата на доказателства за извършено от касатора престъпление. Наказанието е прието за явно несправедливо, поради отказа за приложение на чл. 55 от НК, но многобройните или изключителни смекчаващи обстоятелства не са посочени в жалбата. Касаторът иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане за отстраняване на

допуснатите процесуални нарушения или алтернативно – да се намали наказанието при условията на чл. 55 от НК, като лишаването от свобода се замени с пробация, а по-лекото наказание да не се налага.

В съдебно заседание пред касационната инстанция подсъдимият С. Н. К. и неговите защитници адвокатите К. и Г. поддържат жалбата по изложените в нея съображения.

Представителят на Върховната касационна прокуратура счита жалбата за неоснователна, защото са изпълнени указанията изложени в отменителното решение на касационната инстанция, доказателствената преценка на разкритите по делото факти и обстоятелства е вярна и хармонична, материалният закон с преквалификация на деянието в по-леко наказуемо е приложен правилно, а наказанието е намалено при повторното разглеждане на делото от въззивната инстанция. Настоява за потвърждаване на оспорения съдебен акт.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилата жалба, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С присъда № 13 от 11.05.2018 г. по н.о.х.д. № 637/ 2016 г. Сливенският окръжен съд признал подсъдимия Ж. Х. Д. за виновен в това, че на 24.08.2016 г., в [населено място], в качеството му на длъжностно лице – инспектор в ТД на НАП-Б., ИРМ-С., е поискал и приел от М. С. М. дар – паричната сума от триста лева, която не му се следва, за да не извърши действие по служба (да не състави акт за установяване на административно нарушение на „Б. Б.“ Е., поради неиздаване на касова бележка при извършена покупка), като подкупът е извършен чрез изнудване, посредством злоупотреба със служебно положение, поради което и на основание чл. 302, т. 2 във вр. с чл. 301, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му наложил наказание от три години лишаване от свобода, хиляда лева глоба и лишаване от право да заема длъжност в системата на НАП за срок от три години. Окръжният съд отложил, на основание чл. 66 от НК, изпълнението на наказанието лишаване от свобода за изпитателен срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила. Не е приложен чл. 67 от НК.

С решение № 93 от 21.06.2019 г. по в.н.о.х.д. № 65/ 2019 г. Бургаският апелативен съд изменил първоинстанционната присъда, като преквалифицирал престъплението по основния състав по чл. 301, ал. 1 от НК, намалил размерите на отделните наказания на подсъдимия, съответно на една година лишаване от свобода, на

петстотин лева глоба и на две години лишаване от право да заема длъжност в системата на НАП, както и изпитателния срок по чл. 66 от НК на три години.

Касационната жалба на подсъдимия Ж. Х. Д. е процесуално допустима, подадена от легитимирано лице и срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не е допуснато претендираното нарушение на процесуалните правила по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Касаторът развива довод за необоснованост на въззивния съдебен акт, породен от липсата на обективно, всестранно и пълно изследване на събраните по делото доказателства и тяхната превратна оценка.

Развитите съображения в жалбата не представят проявление на посоченото касационно основание. Усилията на касатора са насочени към опровергаване достоверността на показанията на свид. М. М., който е дал подкупа, а противоречията са търсени в някои несъответствия между показанията му и отделни факти, но все за събития стоящи извън главния факт на доказване – за конкретния повод да се проведе втора среща между подсъдимия и свидетеля, за дадените указания от подсъдимия за допълване на декларация с имената на доставчиците на търговското дружество, управлявано от свидетеля, за добавените текстове в декларацията с различно мастило. Несъответствия в показанията за някои факти са били забелязани още от въззивната инстанция, която е изложила подробни и убедителни мотиви за тяхното несъществено влияние върху доказателствения анализ. Изводите са верни и различната теза на касатора не превръща съдебния анализ в неправилен.

Спрямо основните факти подлежащи на доказване – предварително записаните от полицейски орган номера на банкнотите-предназначени за дар (предмет на подкуп) след получен сигнал от свид. М. за поискания му подкуп; изготвяне на протокол с техния опис и на разписка за връщането им на свидетеля; за оставянето на банкнотите от свидетеля по нареждане на подсъдимия в кошчето за отпадъци под бюрото на дееца и покриването им от последния със смачкан лист от хартия; за напускането на служебния кабинет от свидетеля и обаждането му до полицейския орган, провеждащ операцията по разкриване на престъплението; за краткото време между излизането на свидетеля до заварване на подсъдимия от полицейските служители в коридора на приходната служба, непосредствено след заключване на вратата на служебния кабинет; за намерените при претърсването парични средства, открити под папки с приключени случаи, поставени върху дървен шкаф под перваза на прозореца и в близост до

служебното бюро на подсъдимия; за липсата на други хора, включително и на колеги в кабинета на подсъдимия по време на деянието; за направения фактологичен извод, че единствено подсъдимият е преместил банкнотите от кошчето и ги е укрил под служебните папки – всичко това е обсъдено от съда, а показанията на свид. М. са били съпоставени с други доказателствени източници. Това е позволило на въззивната инстанция да изложи своето вътрешно убеждение за кредитираните с доверие доказателства, което не се опровергава от намерените несъответствия в показанията на свидетеля-очевидец за други събития, различни от извършеното престъпление пасивен подкуп.

Несъстоятелен е доводът в касационната жалба, че събраните по делото доказателства не били обсъдени обективно, всестранно и пълно. Апелативният съд е изложил съображения, при които е съпоставил всяко едно доказателство спрямо останалите, обосновавайки приетата от него фактическа обстановка по казуса. Намерените съществени противоречия спрямо част от обясненията на подсъдимия Д. са отхвърлени с логични и основателни доводи. Показанията на свидетелите П. и Г., относно предишно конфликтно поведение на свид. М. по време, значително предхождащо отношенията му с подсъдимия по случая и приетия подкуп, са намерени за неубедителни да представят извършеното престъпление в резултат на провокация или набедяване. Липсват и доказателства в такава насока. Близките колегиални връзки на свидетелите П. и Г. с подсъдимия, както и липсата на каквато и да е връзка между разказаните от тях събития спрямо участието на подсъдимия в подкупа, представят правилността на заетата от въззивния съд позиция с неоказано доверие към техните показания.

Разкритите по делото доказателства не са обсъдени превратно или в интерес единствено на обвинителната теза, но подкрепят обвинението и осъдителното решение на въззивната инстанция. Описаната фактическа обстановка представя по категоричен начин извършения пасивен подкуп от подсъд. Д., в качеството му на длъжностно лице, а разкритите по делото събития налагат изводите за личното му участие в престъплението и предприетите от него действия по укриване на получения предмет на подкупа за сигурни и доказани. Правилна е и квалификацията на престъплението по чл. 301, ал. 1 от НК, като деянието е осъществено при последователното реализиране на две от формите на изпълнителното деяние на пасивния подкуп – поиска и приеме. Материалният закон е правилно приложен, а липсата на конкретни доводи в подкрепа

на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК не налага допълнителни съображения.

Не е допуснато и касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК.

Въззивният съд е извършил самостоятелна преценка на разкритите по делото индивидуализиращи отговорността обстоятелства и не е намерил нито многобройни, нито изключителни смекчаващи обстоятелства, които да наложат определянето на наказанието по реда на чл. 55 от НК. В касационната жалба не са изложени такива обстоятелства, които да са били пренебрегнати от въззивния съд или да способстват към извода на несъразмерна тежест между извършеното престъпление и наложеното за него наказание. Искането на касатора в тази част също е неоснователно. Санкцията на подсъд. Д. е определена правилно и в съответствие с изискванията на чл. 54 от НК, поради което е справедлива.

Въззивното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 [от НПК](#)

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 93 от 21.06.2019 г. по в.н.о.х.д. № 65/ 2019 г. на Бургаския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.